

Arrest

nr. 64 148 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

Op 9 november 2009 werd u opgebeld door uw neef I.K. (...). In juli 2009 was hij naar de bergen vertrokken om er deel te nemen aan rebellenacties. Jullie spraken af om elkaar te ontmoeten in zijn geboortedorp Serzhen-Yurt. Uw neef vertelde u dat hij al twee keer gearresteerd werd door de ordediensten en dat hij telkens gefolterd werd. Hij overhandigde u een bepaalde som geld. U moest een deel hiervan naar zijn vrouw brengen. De rest van het geld moest u aan de vrouw van I.A. (...) geven, een vriend van hem die ook een rebel was.

Op 11 november 2009 vernam u via de televisie dat uw neef samen met vijf andere rebellen gedood werd door de ordediensten.

Op 28 april 2010 bevond u zich op uw werk bij de lokale administratie in het dorp Benoy in de regio Vedenski. s' Middags vielen leden van verschillende ordediensten daar binnen. U werd geboeid en kreeg een zak over het hoofd. Vervolgens namen ze u mee met de wagen. U werd naar een onbekende plaats gebracht waar u ondervraagd werd over uw betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. De vrouw van I.A. (...) werd eerder al door hen gearresteerd. Ze had bekend dat u haar geld gegeven had. Daarom verdachten de ordediensten u ervan een medewerker te zijn van de rebellen. Tijdens deze ondervraging werd u zwaar gefolterd. Onder dwang ondertekende u documenten waarin u uw betrokkenheid bij rebellenactiviteiten toegaf. De volgende dag werd u naar een andere plaats overgebracht waar u ondervraagd werd door leden van de Russische ordediensten. U werd opnieuw gefolterd.

Op 1 mei 2010 werd u naar het parket in Shali overgebracht waar uw vader u kwam ophalen. Uw vader had namelijk een medewerker van het parket, een zekere I. (...), veel geld betaald voor uw vrijlating.

U was echter bang om opnieuw gearresteerd te worden en dook onmiddellijk onder bij een neef van uw vader in Grozny. Enkele dagen na uw vrijlating kwamen de ordediensten al bij uw ouders langs op zoek naar u. Uw vader vond het daarom beter dat u het land zou verlaten.

Op 14 mei 2010 vertrok u met de wagen naar Minsk in Wit-Rusland. Vandaaruit reisde u met een minibus verder naar België.

U kwam in België aan op 13 juli 2010 en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u van uw ouders vernomen dat leden van ordediensten nog bij hen zijn langsgeslagen op zoek naar u. U vernam ook dat de vriend van uw neef, I.A. (...), in de zomer van 2010 gedood werd door de ordediensten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw rijbewijs, een medisch attest d.d. 15/09/2010 opgesteld door Dr. L. O. (...), en verschillende foto's."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen enkele onaannemelijke vaagheden bevatten. U verklaarde dat u werd vrijgelaten, omdat uw vader veel geld betaald had aan een medewerker van het parket in Shali. U wist wel dat zijn voornaam I. (...) was, maar kon zijn volledige naam niet opgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 11). U kon evenmin preciseren welke functie I. (...) bekleedde bij het parket. U vermoedde slechts dat hij hoofdonderzoeksrechter was, maar daar was u niet eens zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 7). U wist in het geheel niet hoeveel geld uw vader aan I. (...) betaald had voor uw vrijlating (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 11). U kon niet zeggen welke concrete stappen I. (...) verder ondernomen heeft om uw onschuld aan te tonen. U verklaarde aan uw vader ook niet meer informatie hierover gevraagd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 6-7).

Aangezien I. (...) volgens uw verklaringen een kennis van uw vader was die in dezelfde straat woonde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 11), mag redelijkerwijs dan verwacht

worden dat u toch meer informatie over deze persoon en over de precieze omstandigheden van uw vrijlating zou kunnen verschaffen, of dat u zich hierover minstens zou informeren.

Verder bevatten uw verklaringen nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid.

Zo verklaarde u in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal op 16/09/2010 dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land nog één keer zijn langsgekomen bij uw ouders op zoek naar. U situeerde dit bezoek van de ordediensten in juni of juli 2010 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 3). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal op 07/01/2011 stelde u dat u onlangs nieuwe informatie had bekomen. U beweerde dat leden van ordediensten eind oktober of begin november 2010, dus na uw eerste gehoor, uw ouders hebben opgezocht. U beweerde dat dit de enige keer was dat leden van ordediensten na uw vertrek nog zijn langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 2, 7).

Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U stelde dat u niet wist hoeveel keer de ordediensten na uw vertrek nog zijn langsgekomen, maar dat ze wel meerdere keren zijn gekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 7-8).

De vastgestelde tegenstrijdigheid en onaannemelijke vaagheden aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien hebt u onvoldoende pogingen ondernomen om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsprobleem verder te informeren.

Zo kon u niet zeggen of u al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld. U wist niet of er een rechtszaak tegen u begonnen is. U veronderstelde slechts dat dit niet het geval was, omdat zoiets niet gebruikelijk is in uw land. U verklaarde weliswaar dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land nog naar u zijn komen vragen bij uw ouders, maar u bleek niet te weten of u ook officieel gezocht werd. U kon niet zeggen of er een opsporingsbericht voor u verspreid werd en evenmin of er convocaties op uw naam waren toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 2-3). Verder stelde u dat uw vader na uw vertrek uit uw land verschillende pogingen ondernomen heeft om uw onschuld aan te tonen. U kon echter niet zeggen tot welke personen of instanties hij zich hiervoor gewend heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 8-9).

Deze vage verklaringen zijn toch niet aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België via het internet regelmatig contact hebt met uw ouders in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 2). U beweerde dat u uw familieleden niet in gevaar wil brengen door via het internet met hen te praten over uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 3).

Deze uitleg is evenwel niet overtuigend, aangezien er ook andere mogelijkheden bestaan om enige informatie te bekomen over de huidige stand van zaken in verband met u uw problemen in uw land.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De door u voorgelegde bewijsstukken met betrekking tot uw beweerde vervolgingsfeiten zijn niet overtuigend.

Het medisch attest stelt weliswaar dat u bepaalde littekens hebt, maar vormt geen sluitend bewijs voor de oorzaak of de precieze feitelijke omstandigheden waarin u deze verwondingen zou opgelopen hebben. De foto's kunnen uw verklaringen evenmin staven. U verklaarde dat deze foto's werden genomen door de neef van uw vader en dat ze uw verwondingen aantonen die u opliep ten gevolge van de mishandeling door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 4). Aan dergelijke privé-foto's kan echter geen bewijswaarde worden toegekend, aangezien ze geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat er wordt afgebeeld.

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u vanuit Grozny met een personenwagen naar Minsk in Wit-Rusland gereisd bent. U kon echter niet zeggen langs welke landen of plaatsen u gereden bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 5).

Uw onwetendheid aangaande dit traject van uw reis is weinig aannemelijk te noemen. Te meer daar de reis tot Wit-Rusland toch vier dagen duurde en u onderweg meerdere keren bent uitgestapt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 5).

U verklaarde verder dat u vanuit Wit-Rusland met een minibus naar België bent gereden. U beweerde dat u zich de hele reis in een verborgen ruimte vanachter in de minibus bevond. Wat het vervolg van uw reis betreft, wist u niet waar u de Europese Unie bent binnengekomen noch langs welke landen of plaatsen u naar België gereden bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 6). U verklaarde weliswaar dat u de hele reis verborgen zat in die ruimte en dat u vandaaruit niets kon zien (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 6).

Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u ook op punten waarvan redelijkerwijs verwacht mag worden dat u wel enige kennis zou hebben, weinig informatie kon bieden. Zo wist u in het geheel niet waar in Wit-Rusland u precies in die minibus gestapt bent. U kon enkel zeggen dat de minibus ergens stond waar veel wagens waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 3). Met betrekking tot de minibus wist u niet van welk land de nummerplaat was. U kon zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel keer de minibus onderweg gestopt is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 6).

Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 februari 2011 een schending aan van artikel 48/2 tot en met artikel 48/5, van artikel 52 §2, van artikel 57/6 2de lid en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de motiveringsplicht, een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst hierna naar een aantal passages uit de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Verzoeker stelt zich niet te kunnen vinden in de motivering van de bestreden beslissing daar deze naar zijn mening, feitelijk en juridisch in gebreke blijft.

Verzoeker is van mening wel degelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij dat hij, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, coherente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker geeft toe dat hij niet veel weet over I., de vriend van zijn vader die hem hielp vrij te komen, maar merkt hierbij op dat ook zijn vader niet veel meer informatie had; zijn vader wist alleen dat I. de geschikte persoon was om zijn zoon vrij te krijgen; verzoeker merkt op dat I. zelf niet meer informatie heeft gegeven aan zijn vader.

Betreffende de verwarring omtrent het aantal keer dat de ordediensten hem thuis zijn komen zoeken, merkt verzoeker op dat hij steeds duidelijk heeft verklaard dat de ordediensten drie keer bij hem thuis kwamen, met name in mei 2010, in juni/juli 2010 en in oktober 2010. Verzoeker meent dat hierover geen enkele twijfel mogelijk is en stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte hieromtrent een tegenstrijdigheid ziet.

Verzoeker wijst er op dat hij schrik heeft om met zijn familie over de gebeurtenissen in het land van herkomst te praten. Hij verklaart dat hij er rekening mee houdt dat zijn ouders in de problemen zouden komen indien ze hem teveel informatie geven én dat hij ook erg bang is dat de overheidsdiensten in zijn land zouden te weten komen dat hij in België verblijft. Hij wijst ook op de traumatische ervaringen die hij meemaakte waardoor het volgens hem begrijpelijk is dat hij paranoïde is over het uitwisselen van informatie met zijn ouders.

Aangaande zijn reisweg wijst verzoeker erop dat het niet verwonderlijk is dat hij hiervan niet op de hoogte is aangezien deze volledig door een smokkelaar werd georganiseerd.

Verzoeker geeft toe dat hij inderdaad een aantal keer uit het voertuig is gestapt maar stelt dat dit voertuig geblindeerde ramen had én dat er op de plaatsen waar hij uitstapte, geen aanwijzingen stonden over de exacte locatie waar hij zich bevond. Verzoeker meent dan ook dat het onredelijk is zijn gebrekkige kennis over de reisweg als een negatief argument te gebruiken.

Verzoeker laat gelden dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom het medisch attest dat hij voorlegde en de foto's die hij toonde, niet als bewijs voor zijn asielrelaas kunnen gelden. Verzoeker voert aan dat de inhoud van deze stukken immers nergens wordt besproken.

Hij benadrukt dat zowel het medisch attest van 15 september 2010 alsook de foto's duidelijk de verwondingen tonen die hij heeft opgelopen en dat deze toch minstens als een begin van bewijs moeten worden aangenomen. Volgens verzoeker kunnen zijn littekens tussen duim en wijsvinger enkel door elektroshocks zijn veroorzaakt.

Verzoeker wijst er op dat hij tijdens de asielprocedure zijn volledige medewerking heeft verleend en dat zijn verklaringen coherent, geloofwaardig en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen zodat de commissaris-generaal bijkomend onderzoek kan verrichten.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is; de Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet schendt daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal evenwel genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, 1° van de vreemdelingewet. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Waar verzoeker verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, wijst de Raad er op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad is van mening dat de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag heeft kunnen besluiten.

Zo werd vooreerst terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen enkele onaannemelijke vaagheden bevatten. Verzoeker poogt in zijn verzoekschrift de vaststelling dat hij weinig informatie kon verschaffen aangaande de vriend van zijn vader die hem hielp vrij te komen, i.e. te verschonen door op te werpen dat ook zijn vader niet veel meer informatie had.

De Raad neemt dit argument niet aan, aangezien uit het verhoorverslag van 16 september 2010 (zie p. 11) blijkt dat de voormelde vriend een kennis was van verzoekers vader, in dezelfde straat woont en "min of meer familie" is. In deze omstandigheden kan van verzoekers vader worden verwacht –en derhalve van verzoeker– dat hij meer informatie over I. kon geven. Daarenboven betreft het een blote bewering die verzoeker voor de eerste keer opwerpt in zijn verzoekschrift.

Ook verzoekers verweer aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de bezoeken van de ordetroepen na verzoekers vertrek uit Tsjetsjenië, wordt niet aanvaard. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift wel dat hij steeds verklaard heeft dat de ordediensten drie keer bij hem thuis kwamen, met name in mei 2010, in juni/ juli 2010 en in oktober 2010, maar antwoordt hiermee naast de kwestie.

Uit een lezing van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd aangaande de bezoeken van de ordetroepen bij verzoeker thuis na diens vertrek uit Tsjetsjenië; inderdaad "Verder bevatten uw verklaringen nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid. Zo

verklaarde u in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal op 16/09/2010 dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land nog één keer zijn langsgekomen bij uw ouders op zoek naar. U situeerde dit bezoek van de ordediensten in juni of juli 2010 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 3). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal op 07/01/2011 stelde u dat u onlangs nieuwe informatie had bekomen. U beweerde dat leden van ordediensten eind oktober of begin november 2010, dus na uw eerste gehoor, uw ouders hebben opgezocht. U beweerde dat dit de enige keer was dat leden van ordediensten na uw vertrek nog zijn langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 2, 7). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U stelde dat u niet wist hoeveel keer de ordediensten na uw vertrek nog zijn langsgekomen, maar dat ze wel meerdere keren zijn gekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/01/2011, p. 7-8)."

Geenszins staat dus het aantal bezoeken van de ordetroepen in het algemeen ter discussie, zoals verzoeker ten onrechte laat uitschijnen in zijn verzoekschrift.

Bij gebreke aan een afdoende verdediging door verzoeker, blijft de motivering uit de bestreden beslissing aangaande de tegenstrijdigheden staande en maakt de Raad ze tot de zijne.

In de bestreden beslissing werd daarnaast terecht een gebrek aan belangstelling door verzoeker in zijn situatie in zijn land van herkomst voorgehouden, wat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder uitholt.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. Zijn nalatigheid wijst op een gebrek aan interesse en keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.

Verzoekers uitleg om zijn gebrek aan interesse te vergoelijken, namelijk dat "*Bovendien kan het zijn dat zijn ouders in de problemen komen als zij verzoeker teveel informatie meedelen, wat hij uiteraard niet wil riskeren*"- bestaat slechts uit het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). In de bestreden beslissing werd trouwens op dit argument terecht geantwoord dat er ook andere mogelijkheden bestaan om enige informatie te bekomen over de huidige stand van zaken dan via het internet.

Verzoekers opwerpingen dat hij schrik heeft om met zijn familie over de gebeurtenissen te praten omdat hij er als de dood voor is dat daardoor de ordediensten te weten zouden komen dat hij in België verblijft en hij daardoor ook zijn familie in moeilijkheden zou brengen, worden niet aangenomen om zijn gebrek aan initiatief om informatie te verkrijgen goed te praten.

Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ondanks eventuele traumatische ervaringen alles in het werk stelt om informatie te bekomen die zijn asielrelaas kan staven. Het opwerpen van angstgevoelens en hypothetische veronderstellingen, is geen dienstig verweer, te meer daar uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig overkomt.

Ten slotte besloot de commissaris-generaal ook terecht dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg.

De Raad benadrukt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder over zijn reis naar België.

De elementen die verzoeker daaromtrent aanvoert, met name dat "*Hij is inderdaad een aantal keer uit het voertuig gestapt, waarvan de ramen overigens geblindeld waren, maar dit was telkens op plaatsen die geen aanwijzingen gaven over de exacte locatie*" (zie verzoekschrift p. 6), zijn blote beweringen en overtuigen niet.

Zijn verklaring dat (zie verzoekschrift, p. 6) "*Het is duidelijk dat de reis van verzoeker georganiseerd werd door een smokkelaar*", is geen uitleg voor zijn onwetendheid omtrent plaatsen en feiten waarop hij aanwezig was en die hij meegemaakt heeft.

Gelet op het precare karakter van een clandestiene reis en gezien het persoonlijk belang van verzoeker bij het welslagen van zijn vlucht, mocht redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn reis uitvoerig kan toelichten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt het asielrelaas van verzoeker als niet geloofwaardig aangenomen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

2.6. De bewering van verzoeker (zie verzoekschrift, p. 6) dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom het medisch attest en de foto's niet als bewijs voor zijn asielrelaas kunnen gelden ("*Met*

geen woord wordt gesproken over de inhoud ervan en waarom deze niet weerhouden konden worden als bewijs”), doet de waarheid geweld aan; integendeel, de bestreden beslissing argumenteert: “De door u voorgelegde bewijsstukken met betrekking tot uw beweerde vervolgingsfeiten zijn niet overtuigend. Het medisch attest stelt weliswaar dat u bepaalde littekens hebt, maar vormt geen sluitend bewijs voor de oorzaak of de precieze feitelijke omstandigheden waarin u deze verwondingen zou opgelopen hebben. De foto’s kunnen uw verklaringen evenmin staven. U verklaarde dat deze foto’s werden genomen door de neef van uw vader en dat ze uw verwondingen aantonen die u opliep ten gevolge van de mishandeling door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/09/2010, p. 4). Aan dergelijke privé-foto’s kan echter geen bewijswaarde worden toegekend, aangezien ze geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat er wordt afgebeeld.”

De Raad schaaft zich achter deze motivering.

Verweerder merkt trouwens ook nog terecht op dat de foto’s enkel een close-up tonen van handen, voeten en een onderbeen, maar of het gaat om lichaamsdelen van verzoeker, kan uit deze foto’s niet worden afgeleid.

Bovendien kan ook de bewering van verzoeker dat “Tussen zijn duimen en wijsvinger bijvoorbeeld heeft hij littekens die enkel door elektroshocks kunnen veroorzaakt zijn” niet worden bijgetreden, te meer nu verzoeker geen stavingstukken aanbrengt van dit voorgehouden causaal verband.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting van 20 april 2011 een stuk aanbrengt dat hij omschrijft als een convocatie voor verhoor door de politie, gedateerd 26 juli 2010.

De Raad stelt vast dat voormeld stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals vereist in artikel 8 PrRvV; de Raad neemt dit stuk niet in overweging.

Bovendien legt verzoeker niet uit waarom hij dit stuk, gedateerd 26 juli 2010, niet eerder in de loop van de procedure kon aanbrengen.

2.8. Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens de verhoren op 16 september 2010 en 7 januari 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat deze verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, telkens in aanwezigheid van een advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend. Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE